

Sygn. akt XI GC 1942/18 upr

Sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 sierpnia 2018 r. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie (...) z siedzibą w K. wniósł przeciwko P. D. o zapłatę kwoty 1.194,84 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w drodze umowy cesji nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od pierwotnego wierzyciela (...) Spółki Akcyjnej w W. z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych przez ww. spółkę na rzecz pozwanego. Wobec zaprzestania przez P. D. regulowania należności ww. spółka zawiesiła świadczenie usług i naliczyła karę umowną. Na dochodzoną pozwem kwotę 1.194,84 zł składają się opłata za anteną satelitarną 1 zł, kwota 965,58 zł tytułem niezapłaconego abonamentu, kara umowna z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu sprzętu w kwocie 100 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie 128,26 zł.

Postanowieniem z dnia 25 października 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tut. Sądu, który w dniu 18 grudnia 2018 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwany P. D. wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W sprzeciwie pozwany podniósł zarzut niewykazania roszczenia, zakwestionował skuteczność umowy przelewu wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela. Wskazał, iż nie jest, ani nie był dłużnikiem powoda, a z ostrożności podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda i wierzyciela pierwotnego. Ponadto zaprzeczył wiarygodności dokumentów przedłożonych przez powoda.

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. D. w dniu 4 listopada 2004 r. zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, świadczonych i rozliczanych w ramach konta klienta nr (...)_1 przypisanego do pozwanego. W dniu 19 grudnia 2011 r. pozwany zawarł z (...) (...) sp. z o.o. w W. aneks do umowy o abonament, przedłużający czas obowiązywania umowy na okres minimalny do dnia 31 lipca 2013 r., po upływie którego umowę uważało się za zawartą na czas nieokreślony. Miesięczne rachunki wysyłane były w wersji cyfrowej na dekodery abonentów, a następnie wyświetlane na ekranie jego odbiornika.

2 czerwca 2014 r. (...) spółka akcyjna w W. połączyła się poprzez przejęcie spółki (...) + (...) sp. z o.o. w W..

(...) spółka akcyjna w W. dnia 3 listopada 2016 r. wystawiła wobec pozwanego rachunek na kwotę 968,23 zł, z czego kwota 699,09 zł stanowiła zaległość, zaś bieżący rachunek płatny do 18 listopada 2016 r. wynosił 269,14 zł. Wystawiona została następnie nota księgowa (...) z dnia 15 stycznia 2017 r. na kwotę 100 zł z tytułu kary umownej za niedotrzymanie terminu zwrotu sprzętu.

Niezaprzeczone, a nadto dowód:

- aneks k.31 verte;
- rachunek k.32 v-33v,
- nota księgowa k.32.

W dniu 28 grudnia 2017 roku (...) z siedzibą w K. zawarł z (...) spółką akcyjną w W. umowę sprzedaży wierzytelności. Strony umówiły się, że ceny jednostkowe poszczególnych wierzytelności zostaną wskazane w liście wierzytelności, zaś wierzytelności określone w umowie przechodzą na nabywcę pod warunkiem uiszczenia przez niego ceny sprzedaży wierzytelności. Załącznikiem do umowy miała być pisemna lista wierzytelności stanowiąca załącznik nr 3 zawierająca wskazanie dłużników oraz dokumentacji typu umowy o abonament/świadczenie usług, aneksów, ugód, korespondencji, dokumentów dotyczących umowy i korespondencji wzywającej do zapłaty.

W wyciągu z listy dłużników z dnia 28 grudnia 2017 roku wskazano pozwanego P. D. (identyfikator (...)_1) i zaległą należność w kwocie 1066,58 zł. Wyciąg został sporządzony w dniu 4 grudnia 2018 r.

Dowód:

- wyciąg z rejestru funduszy k.18 verte-
- odpisy z KRS k.21-26
- umowa cesji k.19-20 verte,
- wyciąg z listy dłużników k.26 verte,

W dniu 21 marca 2018 roku spółka (...) s.a. w W. sporządziła informację o zmianie wierzyciela, o zawarciu umowy przelewu wierzytelności oraz stanie zadłużenia, które wynosiło 1164,98 zł. Wezwaniem do zapłaty z dnia 21 marca 2018 r. (...) z siedzibą w K. sporządził wezwanie skierowane do pozwanego do zapłaty ww. kwoty do dnia 31 marca 2018 r.

Dowód:

- informacja i wezwanie k.17 – 17 verte.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie częściowo niespornych twierdzeń stron i dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda w sprawie. Wprawdzie pozwany zaprzeczył wszystkim wyraźnie nieprzyznanym okolicznościom, to takie zaprzeczenie nie ma żadnego znaczenia procesowego, gdyż pozwany powinien wyraźnie odnieść się do każdej przytoczonej w pozwie okoliczności, którą kwestionuje. W szczególności nie został wyraźnie zaprzeczony fakt zawarcia przez pozwanego w dniu 4 listopada 2004 r. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (art. 229 k.p.c). Niemniej jednak, o ile przedstawiono kserokopię aneksu do umowy zawartego w dniu 19 grudnia 2011 r., gdzie widnieje podpis pozwanego, to nie przedstawiono umowy głównej, której aneks dotyczył. Co istotne, integralną częścią umowy miał być regulamin świadczenia usług. Tymczasem regulamin świadczenia usług jak na k. 28-31 złożony przy piśmie powoda z dnia 4 grudnia 2018 r. posiada odmienną treść, aniżeli regulamin jak na k. 63-87, złożony przy piśmie powoda z dnia 12 lutego 2019 r. Nie sposób na ich podstawie ustalić, czy i która wersja regulaminu obowiązywała w dniu podpisania umowy/aneksu oraz w późniejszym czasie, a w szczególności brak dowodu na to, że regulamin w takiej wersji stanowił integralną część umowy, że pozwany zapoznał się z jego treścią i akceptował jego postanowienia. Odnotować należy, że pozwany w sprzeciwie zakwestionował wiarygodność dokumentów załączonych do pozwu, natomiast mimo tego zarzutu, przeważająca część materiału dowodowego zaferowanego przez stronę powodową to nadal niepotwierdzone za zgodność z oryginałem kserokopie. Nie sposób zatem ustalić, jaka była wysokość miesięcznego abonamentu, na jakiej podstawie pozwany został obciążony karą umowną za niezwrócony w terminie sprzęt, zważywszy że powód nawet nie przytoczył w pozwie, jaki konkretnie sprzęt został wynajęty pozwanemu, na jaki okres i kiedy nastąpił ów nieterminowy zwrot sprzętu przez pozwanego. Nie wiadomo również, skąd wynika dochodzona pozwem opłata 1 zł za antenę satelitarną. Powód nie wykazał tym samym, iż wystawiony rachunek z tytułu zaległych opłat abonamentowych oraz nota księgowa tytułem kary umownej, załączone do pozwu, mają swoje źródło w umowie zawartej z pozwanym i wierzycielem pierwotnym. Podkreślenia wymaga ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu wynikająca z art. 6 k.c. Zwrócić uwagę należy na okoliczność, że powód jest podmiotem, który masowo dochodzi nabywanych wierzytelności. To jego zadaniem, zgodnie z ogólnie przyjętymi dla podmiotów zawodowo prowadzących działalność gospodarczą wymogami, było zadbanie o to, aby w

ślad za wierzytelnościami, które nabywa, szły adekwatne środki dowodowe pozwalające na wykazanie zasadności roszczeń. Powyższym wymogom powód nie sprostał.

W zakresie kwestionowanej cesji wierzytelności wskazać należy, iż powód przedstawił uwierzytelniony przez zawodowego pełnomocnika (radcę prawnego) odpis umowy cesji i załączników, ze skonkretyzowaną wierzytelnością wobec pozwanego, co nakazuje przyjąć, że jako taka umowa cesji została zawarta, a cesja była skuteczna. Powód nie wykazał natomiast, wobec braku dowodu nadania, a tym bardziej doręczenia przesyłki, że pozwany o samej cesji dowiedział się przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie, czy to z zawiadomienia (...) S.A. w W., czy z wezwania do zapłaty skierowanego przez powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Przy tak ustalonym stanie faktycznym powództwo okazało się bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

Powód wskazuje, że jest nabywcą wierzytelności od (...) S.A. w W. z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa ta uregulowana jest w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171 poz. 1800 ze zm.). Z kolei w myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast art. 509 § 2 k.c. stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Istota sporu dotyczyła tego, czy wspomnianemu zbywcy ((...) S.A. w W.) przysługiwała wierzytelność wobec pozwanego, a w związku z tym, czy nabywcy wierzytelności (powodowi) przysługiwała wobec pozwanego jakakolwiek wymagalna wierzytelność. W tym stanie rzeczy rolą powoda było wykazanie, iż pozwany był dłużnikiem (...) S.A. w W.. W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu nie podołał. Nie wykazał, iżby pozwany posiadał wymagalne zobowiązania z tytułu aneksu z dnia 19 grudnia 2011 r. wobec wierzyciela pierwotnego, a tym samym nie jest z tego tytułu jego dłużnikiem. Co za tym idzie, powód nie wykazał, iż ma legitymację do dochodzenia roszczeń wobec pozwanego.

W tym stanie rzeczy Sąd nie zajmował się podniesionym przez pozwanego w sprzeciwie zarzucie przedawnienia, przy czym mając na uwadze treść art. 118 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej z dniem 9 lipca 2018 r. i przepisów przejściowych noweli (art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z dnia 8 czerwca 2018 r., poz. 1104), termin przedawnienia roszczeń powoda o świadczenia okresowe, związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, który rozpoczął swój bieg przed wejściem w życie przywołanej ustawy, wynosi 3 lata.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez pozwanego koszty złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 270 zł w stawce minimalnej adekwatnej do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2.(...)

3. (...)